

אוצרות התורה

הרב מרדכי יפת יהודה שורעבי

י' בחשוון תשפ"ו | שבת קודש | גלוץ 173

פרשת לך לך

סגן דע"ג דת"כ בע"ד שמואל'י שליט"א

לך לך מארצה וממולדתך ומבית אביך
אל הארץ אשר אראה

משולחן המלך
עמוד 3

זוהר על הפרשה
עמוד 8

שרפי קודש
עמוד 10

ההלכה היומית
עמוד 12

שאלות מבית הדין
עמוד 12

מדור הילדים
עמוד 14

דרכי הרשב"י
עמוד 15

זמני השבת הזמנים ע"פ לוח אור החיים

הדלקת נרות	שקיעה	ציצית	ר"ת
16:15	16:55	17:25	18:01
16:33	16:53	17:23	17:59
16:35	16:55	17:25	18:01
16:32	16:52	17:22	17:58

*במנחת ירושלים הדלקת נרות 40 דקות לפני השקיעה

הילולא דצדיקא

יום ראשון - י"א חשוון

יא. רחל אמנו, קבורה בבית לחם, ב' ר"ז | רבי אפרים מרקאדו אלקלעי, מייחדי ק"ק בית אל | רבי נחום מצ'רנוביל, מח"ס מאור עינים | רבי יהודה לייב חסמן, מח"ס אור יהל, תרצ"ו | בנימין בן יעקב אבינו, קבור בכפר סבא | רבי יוסף אלקובי ממקנס | רבי אברהם מסלונים, בעל יסוד העבודה, תרמ"ד | רבי משה הלוי (בן רחל) בעל מנוחת אהבה, התשס"א | רבי נתן צבי פינקל, ר"י מיר, תשע"ב | רבי נחום פז, ישיבת נהר שלום, תשע"א | רבי ברוך מרדכי אורחי זצ"ל ר"י עטרת ישראל, תשפ"ד

יום שני - י"ב חשוון

יב. רבי יעקב חיים, בן הבן איש חי, תרפ"א | רבי נחום משאדיק, תרכ"ו | רבי בן ציון חזן, תלמיד הבא"ח, ממייסדי פורי, התשי"ב | רבי יהודה צדקה, ר"י פורת יוסף, מח"ס קול יהודה, תשנ"ב | רבי זאב וולף קיצעס, תלמיד הבעש"ט, תקמ"ט | רבי מיכל שלפוברסקי, ראש ישיבת תפארת צבי

יום שלישי - י"ג חשוון

יג. רבי חיים יעקב ועקנין | רחמים ברדה, אב"ד טריפולי, תרפ"ט | רבי צבי שרגא גרוסברד, מנכ"ל החינוך העצמאי, תשנ"ד | רבי ישעיה חנון, ראש ישיבת קרית ספר, תשנ"ד | רבי שלמה קורח, רב העיר ב"ב, תשע"ט

יום רביעי - י"ד חשוון

יד. רבי אברהם אלימלך, האדמו"ר מסטולין קרלין, תש"ג | רבי אברהם יצחק מחסלאטיש, מח"ס משיב ליתן | רבי יונה אליהו, רב שכונת נוה עמל הרצליה, תש"ז

יום חמישי - ט"ו חשוון

טו. רבי אברהם ישעיהו קרלין, החזן אי"ש, תש"ד | רבי לייב בעל יסורים, תקצ"ז, קבור בצפת | רבי יהודה לאון פטילון, התשל"ה | מתיתיו בן יוחנן כהן גדול, קבור במודיעין | רבי אשר בן רבי יחיאל, הרא"ש | רבי יצחק אלגאזי

יום שישי - ט"ז חשוון

טז. רבי אלעזר מנחם מן שך, ראש ישיבת פוניבז', התשס"ב | רבי אברהם ישמעאל חי סאנגאונטי | רבי בן ציון קאניקה, עורך המאסף | רבי חיים פינטו השני | רבי יוסף טויסיד מירושלים, תשל"ט

יום שבת - י"ז חשוון

יז. רבי בנימין זאב חשין, מוקני החסידים בירושלים, התשמ"ט | רבי מנחם מנדל, בעל אהבת שלום מקוסוב, תקפ"ו | רבי משולם זוסיא טוורסקי, האדמו"ר מצ'רנוביל, תשמ"ח | רבי ראובן כץ, רבה של פתח תקוה, מח"ס דגל ראובן, תשכ"ד | רבי יוסף פרבר, ראש ישיבת היכל התלמוד ת"א | רבי יעקב הורוויץ, ר"י אופקים, תש"ע

מופדות המייש"ר

פדיון נפש

ע"פ הקבלה עם מטבעות מכסף טהור הנעדר מדי יום י"ו מ"ח גדול המקובלים

שלוחה 3 א ביואטאפ

לעריכת אזכרות

באירוח צדיקים של אברכי ירכיב הישיבה טלל סערת ורבי תורת וקדוש כולל תיעוד שישלח אליכם ביואטאפ

שלוחה 7 א ביואטאפ

הידור מצווה

הכתובת לספרי תורה, תפילין ומצוות בפקודת של מ"ר שדיט"א וכן כל ספרי מ"ר

שלוחה 5

תיקון נפטרים

ע"י מניין אברכים באופן פרטי ליקורך ללא שבות טיספים

שלוחה 7

קביעת פגישה למו"ר

אך ורק דרך הטלפון שלוחה 6
הציבור מתבקש בכל ישיב של בקשה לא לרגיע ללא קביעת תור מראש

כולל לאברכים מצויים החזקת אברך ללימוד התורה והקדשה להצלחת

בית הכנסת זמני תפילות ושיעורי תורה שאל את הבוט או היכנס לאחר הישיבה

מכון להצאת טורים יחון להקדיש לע"ז

תולים לילדים להנחת שמות בלימוד התורה לילדים שלוחה 8

חלוקת ספרי חזון הזמני ללא נמלת שלוחה 4

לקבלת התלבה וזמנית 2-3 דק' של הלכות יש לשלוח בקשה ביואטאפ

בית תורה שאלות אקטואליות בהלכה שלוחה 2

ישיבה גדולה לבחורים תפירת התורה שלוחה 2

הכל בטלפון אורז:

03-55-20004

www.ravbenayahu.co.il | אורט ישראל 4-בת-ים
טל'פון וואצאפ 054-4776356 | קו שמיעת שיעורים: 073-3718129

ע"פ צ'חם ישראל' אור
054-655-4554

משולחן המלך

פנינים מסרים ומעשיות השווים לכל נפש
הנערכים משולחן המלך מתוך
שיעור הדף היומי שנמסר ע"י מרן שליט"א

עורך: הרב מרדכי ג'נרדי הי"ו

דעת מרן הגרע"י בנושא הגיוס

מח הרב עובדיה זצ"ל היה מוסר נפש עבור כלל ישראל, והיה אכפת לו, והיה בוכה על כל בעיה ובעיה שיש.

כשבא אצלו ראש הממשלה לנחם אותו על מות בנו ר' יעקב זצ"ל, הוא דיבר איתו ואמר לו 'תדע לך, כמה שאני מצטער על הכן - ר' יעקב שנפטר, אבל יותר הצער שלי הוא גדול, על כך שרוצים לגייס את בני התורה ולקחת אותם לצבא. זה הצער הכי גדול בעולם. מה יהיה עם התורה? אסור לעשות את הדבר הזה. כל מי שלומד תורה, צריך לעזוב אותו שישב ויעסוק בתורה. אסור לנגוע, אל תגעו במשיח'. תראה מה זה מסירות נפש של הרב בזיכוי הרבים שלו.

יומן זיכוי הרבים של מרן

סיפרתי להם אתמול ב'לויין', שלפני איזה 20 שנה הרב דיבר איתי על הפטירה שלו ועל יום הפטירה שלו. הוא אמר לי 'אני לא רוצה לקחת איתי כלום. אני לא יודע איך אני אעלה לבית דין של מעלה, מה יהיה? אבל מה אני כן רוצה? איזה מליץ טוב שיהיה איתי? איזה ספר אחד שייקחו איתי?...'

אני אומר לו: 'כבוד הרב יביע אומר! ואני אומר לו זאת אך אני יודע מה הוא באמת רוצה.

אני אומר לו: 'מה כבודו רוצה? - יביע אומר? יחווה דעת? עונה לי 'לא לא. כל מקום שהייתי הולך במשך שנים רבות, היה לי יומן, וכשבאים להזמין אותי לכל מני מקומות, הייתי כותב 'ביום זה הולך לפה, וביום אחר הולך לשם וכו'. ואחר כך היה כותב את זה בארוכה 'הייתי במקום כזה ודרשתי ואמרת לי להם כך וכך... יש לי כאלה ספרים בכמויות, וזה מה שאני רוצה לקחת איתי', זה מעלת זיכוי הרבים שאין כמוהו.

את זה אני רוצה לקחת איתי ומה אכפת לי, שהסכמתי לעזוב בשעות האלה את הלימוד שלי וללכת ולמסור את עצמי בשביל קהל ישראל בשביל ללמד אותם תורה'.

אביו של ראש הישיבה הגיע בחלום לבנו

חכם עובדיה התחיל את השיעורים שלו ב'שאל צדקה', שזה בית כנסת שבנה רבי שאל צדקה שהוא אבא של ראש הישיבה רבי יהודה צדקה ע"ה. חכם

המלכים הקדוש ברוך הוא בעולם, ואברהם גילה ופרסם שמו של הקדוש ברוך הוא בעולם, ומעידה עליו התורה 'זמצאת את לבבו נאמן לפניך'. זה הדבר הגדול.

הקדוש ברוך הוא אומר לאברהם אבינו 'לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך'. זהו ניסיון קשה מאוד. הוא היה ב'חן' ששם נולד, בנה 'אימפריה' שאין כמוהו, ואלפים הולכים אחריו, ואת כולם הוא מלמד תורה ומדריך את כולם. ובוקר אחד הקדוש ברוך הוא אומר לו 'י' אברום, לך לך מארצך וממולדתך'. הוא לא שואל 'לאיפה? למה?' והשם אומר לו 'אני אראה לך. תתחיל ללכת'. הוא לא שואל 'מה יהיה עם הקהל? מי ידאג לכל צרכיהם?', לא שואל שאלות, אלא מיד הולך. כשהוא בדרך שלו, שומעים כולם שאברהם אבינו הולך. מי לא ירצה לבוא? כולם עוזבים את הכל ורצים אחריו.

'הסיבה שהבן נפטר מול אביו'

אומר ה'זוהר' על מה שהיה עם הן, איך שהשליכו אותו לכבשן האש. ושואל ה'זוהר' מה הקשר בין זה שמת הן כשרפו אותו בכבשן האש, לפרשת לך-לך שבאה מיד אחרי העניין הזה?

אלא אומר רבי שמעון - עד שהוא יומא לא הוה בר נש דמית בחיי אביו בר דא (עד אותו היום לא היה אדם שמת בחיי אביו, עד שמת הן על פני תרח אביו, לא היה אדם שמת ממש מול פני אביו ממש). היו בנים שמתו בחיי אביהם כמו הבל שנפטר בחיי אדם הראשון ולכן שנפטר בחיי מתישלה. אבל כדבר הזה שהבן נפטר ליד אביו ממש 'על פני תרח אביו' לא היה. כששמו את אברהם אבינו בכבשן האש, ולא אכל אותו האש, אמרו, כנראה שבזרע תרח לא שולט בהם האש. ניקח את הן ונשליך אותו בפנים ונראה מה קורה... ה'זוהר' אומר - כיוון ששמו את אברהם באור כשדים, התגלה אליו הקדוש ברוך הוא והציל אותו. אמרו הכשדים 'בשביל הזכות של הן שעמד שם הוא הציל אותו...', מיד יצאה שלהבת של אש ושרף אותו. וזה 'זימת הן' על פני תרח אביו' והיה עומד עם אבא שלו ממש.

הפחד של נמרוד מאברהם

כתוב בפרקי 'דרכי אליעזר' וב'תנא דבי אליהו' איך היה השתלשלות העניינים שאברהם אבינו הושלך לכבשן האש - אברהם

עובדיה היה גר על יד זה, מי שסידר לו את זה היה רבי יעקב דוויק.

לאט לאט התרכו התלמידים והיו עומדים בחן, ושמו רמקול. בסוף גם זה לא הספיק, אמר להם טוב, נעבור ל'ישועה ורחמים'.

גם שם אחר כך נהיה קטן המקום להכיל. באותו היום שעברו ל'ישועה ורחמים' ועזבו את 'שאל צדקה', בא רבי שאל צדקה לכן שלו רבי יהודה צדקה בחלום ואמר לו: 'איך הסכמת לוותר על הזכות הגדולה

עונג שבת

שהייתה לנו, שהיה חכם עובדיה נותן שיעור אצלנו. אתה יודע איזה נחת רוח היה לי בשמיים?? איך אתה עושה דבר כזה? לך תחזיר את זה...'

לכן הוא הלך לחכם עובדיה ואמר לו שיחזור, וסיפר לו כמה אבא שלו מצטער. וחזר הרב. בסוף לא הספיק המקום והיה סבל גדול, ואמר חכם עובדיה לנשמה של חכם שאל: 'תשמע חכם שאל, אין מה לעשות. אתה תשמח שיחיו יותר לומדים, ועברו מקום.

על אבא לא שואלים שאלות

אברהם אבינו הוא זכה לצעוק ולהודיע לכל, שכל העבודה זרה שהם עובדים הכל שקר, ויש מלך מלכי

מפי מרן מ"ר גדול המקובלים
הרב בניהו שמואלי שליט"א

מידי יום שלישי בשעה 18:00 | בישיבת המיישר | רח' אורט ישראל 4 בת ים

השיעור
הדף היומי מוסר והלכות

משולחן המלך

אותה שהיא בוכה ושואל: 'גברת, למה את בוכה?'

אומרת: 'אני מחפשת את הבן שלי', שואל: 'לפני כמה זמן ילדת אותו?', אומרת: 'עשרים יום'. אמר 'אני הוא'. התחילה לנשק אותו 'אתה בנאי? איך ניצלת? מי שמר עליך?'

סיפר לה - איך בא מלאך מן השמיים ונתן לו אצבע בפה ונתן לו לאכול ונתן לו לבוש, ולימד אותי שיש בורא לעולם והסביר לי את כל הדברים בהרחבה שיש מנהיג לעולם. **ומי זה בכלל נמרוד? זה רשע מרשע שהוא כופר בהשם.**

לכן אימא תשמעי לי, יש יושב בשמיים ומלא כל הארץ כבודו, יש אלוהים בשמיים, אדון לכולם. שמעה את הכל והלכה וסיפרה את זה לבעלה, ובעלה תקף הלך לספר לנמרוד, והתחיל הבלאגן עכשיו.

'פגישת אברהם ונמרוד'

אמרו לו השרים: 'מי זה בכלל? מה יש לך לחשוש ממנו? סך הכל ילד קטן... נשלח איזה שר אחד שייקח אותו ויביא לפה ונטפל בו.'

נמרוד לא הסתפק בכך, ושלח שרים ורוזנים וצבא אדיר. ראה את זה אברהם מרחוק והתחיל לפחד והתחיל לעזוב 'אתה בורא עולם. אתה מנהיג את העולם. אני מאמין רק בך.'

שלח לו את מלאך גבריאל בחזרה, ואמר לו 'אל תדאג. אנחנו נעשה איזה ענין ונשגשג אותם והם לא יוכלו לראות אותך בכלל. ענין וערפל נשים ביניהם'. ואז אמרו לו: 'תשמע, נמרוד רוצה אותך' אמר להם 'לכו מפה'. הם רוצים להתקרב אליו אך אי אפשר כי יש מסך ענן ואי אפשר להגיע אליו.

אמר לו גבריאל "בוא תשב על הכתפיים שלי, ואקח אותך לנמרוד, ואל תפחד ממנו. דבר איתו, מילים כדורבנות. חיכה שכל השרים והרוזנים יושבים ב'פרלמנט', ובאו אלפים, וכולם יושבים ליד נמרוד, ואז נכנס אברהם אבינו, הילד בגיל עשרים יום, ונכנס בקול גדול וזעזע את כולם וכולם נפלו מהכיסאות שלהם. תפס את הכיסא שלו של נמרוד ואמר בקול גדול: **'תדע לך, השם הוא האלוהים בשמיים ממעל ועל הארץ מתחת, אין עוד. אחד הוא ואין שני. אין**

'תשמע, יש פה גזרה, ואני עוזבת אותך פה כי אני מפחדת מאוד עליך. מהשמיים יעזרו לך. אני מברכת אותך, שיציל אותך מי שצריך להציל אותך.'

'הולך בגיל עשרה ימים'

אברהם ישב שמה כשהוא רעב, והיה בוכה, היה ילד. הקדוש ברוך הוא שלח לו את מלאך 'גבריאל' שהיה שם לו אצבע בפה והיה מוציא לו דבש וחלב.

אחרי עשרה ימים שאוכל ממלאך, נעשה כבר גדול. נעשה נס ואחרי עשרה ימים היה יכול כבר ללכת בכוחות עצמו.

יצא אברהם מהמער, ורואה שהשמש שוקעת והשמש זורחת, והיה אברהם בוכה, עד שהקדוש ברוך הוא שלח לו 'מלאך גבריאל' שאמר לו 'תשמע, יש מנהיג לעולם' ולימד אותו שיש בורא לעולם. **מה 'אתה רואה את השמש? זה נברא. זה לא בורא. יש מנהיג שהוא מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא.'**

'האמא שלא זיהתה את בנה'

אברהם היה שמח והלך התרחץ בנהר והיה טובל כדי שיוכל לדבר עם השם, והיה כורע ומשתחוה לקדוש ברוך הוא.

בינתיים אמטלאי בת קרנבו אחרי 20 יום הייתה דואגת מה קורה עם הבן שלה. התחזקה ובאה לשם והייתה אומרת 'מי יודע אם אכל אותו הדוב...! באה לשם ורואה איזה בחור גדול שהולך על שפת הים. רואה

אבינו בגיל שלוש הכיר את בוראו, ונלחם נגד אלילים ועובדיהם והגיע למדרגות גבוהות מאוד עד שהיה 'נביא'.

קודם שנולד אברהם, היה מלך אחד שקראו לו 'נמרוד', שהיה כופר בקדוש ברוך הוא, והיה מתנאה ואומר לכולם שהוא 'אלוה', ואנשי דורו שהיו 'משוגעים', הם האמינו לו, והיו עובדים לו ומשתחוים לו.

יום אחד הוא רואה בחוכמת הכוכבים שלו, שעתיד להיוולד איזה ילד שיכחיש את כל האמונה שלו, ואף אחד כבר לא יאמין בו בנמרוד, והילד הזה ינצח אותו. פחד גדול נפל על נמרוד.

סיפר נמרוד לשריו ועבדיו את הבעיה הזאת והתייעץ איתם איך לעצור את הילד הזה?

אמרו לו לבנות בית גדול, וכל הנשים המעוכרות חייבות לבוא לשם ושם ללדת. ואישה שיוולדת כן, שוחטים אותו על הבטן שלה. ואישה שיוולדת בת, ייתנו לה מתנות וילבישו לה בגדי מלכות. כך כתוב ב'פרק רבי אליעזר', שמע לעצתם, ובגורתו נהרג כבר 700,000 זכרים.

'בדיקת הרופא לא צלחה'

באותו הזמן אמטלאי בת קרנבו אימא של אברהם הרגישה שהיא בהריון, ופחדה שיכניסו אותה לאותו בית של נמרוד, והייתה מפחדת פחד נורא.

אמר לה בעלה: 'גברת אמטלאי היקרה, בואי נבדוק אם יש לך הריון, ותלכי לבית הזה שקבע נמרוד'.

אמרה לו: 'זה חולי שיש תמיד בחודשים האלה ואין שום בעיה', אמר - 'לא, נבדוק את הענין'. הביאו בודק, ומהשמיים עלה התינוק למעלה בכסך, והרופא לוחץ בכסך ואומר 'אין פה שום תינוק'.

בקיצור, כשהיא ראתה שהיא צריכה ללדת, הלכה לאיזה מערה על יד הנהר ושם ילדה את אברהם ודיברה איתו 'בני חמודי...', אמר: 'כן אימא', אמרה:

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידת
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי ש' בן דות ה"ו
ודעייתו הצדקנית
יסמין בת פאני תחי'
וילדיהם הנעמים
השם ישמרם ויחיהם בבריאות
ושבע שמחות אמן

למסירת שמות לתיקון הנפטרים
הנערך בכל ערב ראש חודש

שלוחה 7 03.5520004

משולחן המלך

לו לא גוף ולא דמות הגוף, הוא אלוהי האלוהים, הוא אלוהי נמרוד? מי זה נמרוד? נמרוד זה הבריהא הכי קטנה, נמרוד זה 'נמלה' וזה כלום, זה גם לא תולעת... שמע את זה נמרוד וחרד חרדה גדולה.

'קח את בנך ותלך מכאן'

מיד עבדי נמרוד עשו משתה גדול להמליך מחדש את נמרוד כדי שידעו שזה המלך.

ראה אברהם אבינו את הכבוד שעשו לנמרוד, הגיע לכיסא המלך ותפס אותו וצעק בקול גדול: **'נמרוד הנגעל הכופר בעיקר באל חי וקיים'**. כולם נמס לבכם. אמר: 'אני בריה קטנה של השם ומהצעה שלי כולכם נופלים. מה תעשו עם הקדוש ברוך הוא??' אמרו לו לתרן 'קח את הבן שלך ותלך מפה...'.

'שמעו אוזניך מה שפיך מדבר...'

באותו זמן תרן היה מוכר פסלים. יום אחד תרן היה צריך ללכת לאיזה מקום, ואמר לאברהם: 'תעשה לי טובה, תשמור לי פה את הבית מסחר'.

מה עשה? תפס כל האילילים ושבר אותם לרסיסים. אלפים הוא שבר, שבר להם את הראשים וקיצץ אותם לגמרי, ואמר לפועלים 'תעשו מה שאני אומר לכם, וכולם פחדו ממנו...'.

אמרו: 'מה נעשה עכשיו? יבוא בעל הבית, אבא שלך'. אמר 'אל תדאגו'. לקח את האיליל הגדול שם, ושם לו פטיש ביד.

כשבא אבא שלו אמר לו אברהם 'אבא, אתה לא יודע מה קרה פה... כלן עשה האיליל הגדול... לקח את הפטיש והרג את כולם, נתן להם מכות...'. אמר לו: 'מה אתה מדבר שטויות? זה לא יכול לזוז...'.

אמר לו, "אבא, תשמע מה שאתה אומר, הם לא יכולים לזוז. אם כן, איך זה אלוהים? אלא הכל שטויות והבלים'.

אברהם אבינו, כשאמר לו הקב"ה 'לך מארצך', נתן לו הקדוש ברוך הוא לאברהם רוח חוכמה, הסתכל וידע שאין כמו ה'נקודה הזאת האמצעית' של יישוב העולם. איפה שאין השתיה, שהיא האבן האמצעית, והלך לשם. וזה אחד הניסיונות הכי גדולים שיש, כשהקדוש ברוך הוא אומר לו 'תעזוב את כל האימפריה שיש לך'. זה לא פשוט לעמוד בניסיון 'נתת לידיך נס להתנסות'. הקב"ה נותן לכן אדם ניסיון, וזה מרים את האדם למדרגה גבוהה. אבל אנחנו אומרים 'אל תביאני לא לידי ניסיון ולא לידי ביזיון...'.

אומר לו 'לך מארצך וממולדתך אל הארץ אשר אראך'. איפה רוצה שהוא ילך? - לארץ ישראל. כי בחוץ לארץ, שם שולטים הכוכבים והמזלות והשרים של 70 האומות.

אדם שלומד תורה שם ועושה מעשים טובים, יכולים לינק מזה. אבל בארץ ישראל זה 'הקדוש ברוך הוא' שולט ומשגיח. לכן אומר לו הקדוש ברוך הוא: **'אני רוצה שתלך לארץ ישראל'**. וזה היה ניסיון קשה כי אברהם היה בגיל 75, ויכל להגיד 'אני הקמתי פה אימפריות שלמות, מוסדות. וכל העולם פה הולך אחריי, כל 'חוק' וכל האזורים האלה כולם איתי. אני גיליתי להם את הקדוש ברוך הוא והשרשתי בהם אמונה ומלמד אותם תורה'.

אך הוא לא מהרהר, אלא עכשיו מבצע ואומר 'מי שרוצה, יכול לרוץ אחריי... מה שאומר לי הקדוש ברוך הוא, אני עושה'. וזה ניסיון לא פשוט בכלל. מי יכול לעמוד בזה?

'בכל קושי-יש תועלת'

יום אחד, ניגש איזה אחד לאבא שלו ואמר: 'אבא, קשה לי מאד. כל יום הקושי גובר'. אבא אמר לו 'בוא אתי למטבח ותביא תפ"א, ביצים וקפה'. האבא קילף את התפ"א ועשה מרק ושם בגז, ושם גם את הביצים בגז, וגם הרתיח קפה.

'לעזוב אימפריה'

ולכן 'ייקח תרן את אברם בנו ואת לוט בן חן בנו ויצאו משם ללכת אור כשדים'. תרן עצמו, אבא של אברהם ראה איך שאברהם אבינו ניצל מאור כשדים, והאמין תרן באלוהי אברהם.

מוסדות המיש"ר תכב"ץ
פרנס יום

היום יום חגיגי ב' כסא התפא"ר
הלימוד והתפילות בישיבה יהיו לע"נ

יקיור פלוני

הקדוש ע"י היה פלוני אלמוני יהיו יודו שזוכה לשפעה ביטה
העלילה פרנסה טובה וכשפע. נחת ושפחה בריאות איתנה.
אריסות תמים וטנים בטוב ומנעמים וכל מילד דמוטוב אמן

להקדשות:
03-552-0004

באפשרותך להיות משותפי של מו"ר הרב בניהו שליט"א, בתרומת 500 ש"ח פעמי, ואברכי המוסדות ילמדו להצלחתכם, שלט זה מודבק בפתחים של כל בתי המדרש של המוסדות הקדושים

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי דוד בן אסתר הי"ו
ודעייתו הצדקנית
נטלי חיה בת רשל תחי'
וילדיהם הנעמים
השם ישמרם ויחיהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

משולחן המלך

צדיק באמונתו יחיה
 דיבורים קדושים בענייני "אמונה"
 מאת הרב יוסף עבדלחק שליט"א
 מאברי המוסדות

"לך לך מארצך ובית אביך"

פרשה זו מלמדת אותנו איך יהודי צריך להגות פה בעולם הזה, אברהם אבינו אבי האומה היהודית הראשון שהכיר את השם יתברך אחרי שחקר והגיע אל חקר האמת, והחל לפרסם בעולם את יד השם כמה שהיא מנהלת את הכול, והצליח לגייס מאה שמונים אלף אנשים שעזבו את עבודה זרה שלהם ובאו בצילו של אברהם אבינו וקירב אותם להשם יתברך, כל כך עמל וטרח, והנה הגיע היום שבו אומר לזו הקב"ה לך מפה אל ארץ אשר אני יראה לך, אברהם אבינו יכל לשאול שאלות את השם יתברך זה מה שאתה נותן לי תורה על כל מה שפירסמתי אותך בעולם עד שהצליח להרים קהילה ואמר לו השם תעזוב את הכול תלך למקום ללא מוצא אולם אברהם אבינו לא שאלות כי הוא מבין שתפקידו בעולם הזה היא ללכת אם מה שהשם מכוון זה מה שטוב לו, ואם חשבנו שזהו נגמר לו העבודה עכשיו הוא בא לארץ ינוח בשלווה, רק מגיע מתחיל רעב, יכל להגיד להשם אני עושה שליחותך ואתה מצר לי, אולם אברהם לימד אותנו את הדרך שבה יהודי צריך להלך בה כל היום וכל הלילה מטרד אחת להרגיש שהשם יתברך הוא זה שמכוון לנו את החיים לפי פוטנציאל ותפקידיו היא להוריד את הראש בלי לנסות להבין למה ככה השם מתנהל איתנו, וכך היה אברהם מניסיון לניסיון אולם הוא לא נשבר וזרם אם מה שהשם מכוון לו, ולכן אברהם התחיל את כל מסע ניסיונותיו בגיל שבעים וחמש משום שזה גימטריא כסחון כי בגיל הזה הוא הגיע להשגה שלימה בלי ספק שאין עוד מלבדו, ועל ידי זה נבין את הגמרא במסכת ברכות (סג) כל הקורא לאברהם אברהם עובר במצוות עשה, ולכאורה נשאלת השאלה הרי היו עוד בתורה שהשם שינה להם את השם כגון שרה יהושע, אז למה דווקא אברהם עובר בעשה, התשובה היא משום שאברהם ר"ת יוצא רבות מחשבות בלב איש בלי השם אולם אם תוספת ה' של אברהם או השם גם במחשבות האדם זה היה אברהם אבינו אשר עמל וחינך את כל העולם כולו לחיות אמונה בהשם וכל החיזוקים שאנו מחזקים את ליבנו כאמונה בהשם יתברך אינם אלא כתוצאה מפעולותיו,

השם יעזורנו שנכה ללכת בדרכי אבותינו אמן.

שבת שלום

להתמיד בעליה

כך להתרחק מאבא 'מבית אביך', מכל ההנהגות ואורחות החיים שהוא רגיל, להתרחק מכני עירו, לשכוח מהכל, ולהתחיל את הכל מחדש זה המבחן של הכן אדם. 'לך לך', תשתנה ותתרחק מהאווירה המקולקלת של הרחוב ותרחיק את עצמך משם. זה לא סתם רק להתרחק,

כמו שאומר דוד המלך 'מי יעלה בהר השם ומי יקום במקום קודשו', והעיקר זה 'מי יקום'. כי לעלות באופן חד פעמי זה לא בעיה, אבל השאלה היא אם אדם יכול להתמיד. הרבה עולים ומתחזקים כמו עכשיו ב'ימים הנוראים' שכולנו עולים בהם, אבל השאלה היא אם עומד האדם במדרגה הזאת או שאחרי זה הוא חוזר לאותו מקום שהיה בו לפני כן. אתם יודעים כמה הלכו לכותל המערבי? עלו מיליונים, שלוש מיליון, ארבע מיליון, וכולם באו והתרגשו.

אך השאלה 'מי יקום במקום קודשו?' מי זוכה להמשיך את ההתרומונות הזאת. זה העניין זה החוכמה, שאדם ימשיך את ההתרומונות. צריך ממש להשתדל בכך.

אל תשאל למה-תבטח בה'

בדרך כלל אדם יש לו שאלות וקשה לו - למה? איך זה קרה? ולמה זה קרה?

אתם יודעים מה אומרים - "למה, יאמרו הגויים". שואל האדם 'למה ארץ לו כך?' ולפעמים שואל 'מה יהיה?'

'למה' עולה בגימטריא 75, כמניין 'בטחון'. אל תשאל 'למה?' אלא צריך ביטחון בהשם. מה אתה שואל למה? הביטחון מסלק את כל השאלות והחששות והפחדים. וגם 'מה יהיה?' זה גם בדיוק בגימטריא 'בטחון'.

הערפל שאתה רואה זה שכינה'

אמר לו הקדוש ברוך 'אל הארץ אשר אראך'. 'אראך' אומר 'בעל הטורים' שזה גימטריא 'עננים'. זה בא ללמד. אדם לפעמים עומד בעת חשכה והוא לא יודע מה

אחרי חצי שעה נכנסו שוב למטבח לדאות מה קורה עם כל המצרכים ששמו על הגז. התפ"א נימוח יפה בתוך המרק. הביצה הייתה קשה מאוד. והקפה היה שחור חזק. אמר האבא : 'התפ"א התרכך ונמעך. הביצה התקשתה מהחום ומוכנה לאכילה, הקפה צבע את המים כתוצאה מהרתיחה.

הואים שלכל קושי יש בסוף תועלת שיוצאת ממנה. כל מצרך, עבר עליו קושי של החום והרתיחה, אך לבסוף יצא מזה תועלת לעולם'. והעיקר שנבין שהניסיונות שבאים, מטרתם לדומם אותנו, כמו שאומר דוד המלך 'נתת ליראיך גם להתנוסס'.

תשתחרר מההרגלים לאט לאט'

אומר לו הקב"ה לאברהם, 'לך לך מארצך ממולדתך ומבית אביך'. לכאורה צריך להגיד קודם כל 'לך לך מבית אביך', ואחר כך ממולדתך ואחר כך מארצך. למה זה הפוך?

אלא אומר ה'כלי יקר', קודם כל צריך לצאת מה'קושי', מהמעשים וההרגלים. ואת זה הכי קשה לעזוב. אחר כך קשה לעזוב את מעשה ההנהגות מולדתו. ואחר כך הכי קשה זה בבית, 'בית אביך'.

'ההבדל בין ניסיון אור כשדים-ללך לך'

אומרים רבותינו, שאברהם אבינו התנסה בעשרה ניסיונות, וזה מחלוקת מה היה הניסיון הראשון.

יש אומרים שהניסיון הראשון זה 'אור כשדים'. ואילו הרמב"ם מונה את הניסיון הראשון - 'לך לך מארצך'. אומר רש"י שהמסירות נפש שהיה לאברהם אבינו בכבשן האש, והנס הגדול שנעשה לו הלא דבר הוא.

ב'מדרש רבה' כתוב - יסוד הניסיון של 'לך לך', רבי יצחק אומר 'שמיני בת ודתי אונגן ושכחי עמך ובית

רוצים לקבל את העלון באופן קבוע?

<< להפצת העלון
 בבית הכנסת שלכם:
 צרו קשר בטל: 077-5122948
 והקליטו את הודעתכם למערכת:
 שם מלא, מס' טלפון לחזרה,
 שם בית הכנסת, כתובת ועיר

<< להצטרפות במייל:
 שלחו מייל לכתובת
 office@mrbs.co.il
 עם הכותרת 'הצטרפות לקבלת
 העלון למייל'

יחד נרבה תורה ונפיץ אור!

כל תשובותיו שלום

לימוד מיוחד התנהגות ודרכים בדרך
התנהגות "במיוחד טובות" והנהגות דרך
אין מאת הרב משה אהרן זוארץ
שליט"א
מאמרי המוסדות

זכיו הרבים – אין ערך לשכור

פרשת השבוע – לך לך פתחת בציוויו ה' לאברהם לעזוב
את ארץ מולדתו וללכת 'אל הארץ אשר אראך'. הקב"ה
הבטיח לאברהם 'סל של טבבות' אם ילך וישמע לציוויו,
ואכן אברהם ויחד איתו אשתו שרה יצאו לדרך בציוויו ה'
ולקחו איתם גם את הנפש אשר עשו כחך'.

ומה? הנפש אשר עשו כחך?

רש"י ביאר שתי כיוונים: ברוב הפשטי אלו העברים
ושפחות שקנו להם, וברוב הדרוש אלו הגרים שגירו
וקרבו תחת כנפי השכינה, שאברהם אבינו היה מגייר את
הגברים ושרה את הנשים ואותם לקחו עימם ארצה כנען'.

זכות גדולה ישנם לימזי הרבים – אותם המקרים
נשמות יקרות לצור מחצבתם, ועליהם הליצו: 'בורא נפשות
רבות' שבוראים ומחיים נפשות רבות.

שכור של מזכה הרבים עצום ורב והפליג בכך בזהר
הקדוש, וכך היה זועק על כך ברוח מנהגת ליבו הטהור מן
רבו הגדול והם עובדי יוסף זצ"ל ששכבת שעבריה היתה
יום ההיללה שלו, והוא היה 'נאה דורש – נאה מקים'
שהיה מסתת גליו בכל דחבי הארץ להשיב רבים מעון
ולקרבם לצור מחצבתם, והיה מרכיב לעודד ולדחף כל
אחד להיות מ'מזכי הרבים' אשר אין קץ לשכרם.

ברכותיו אמרו: 'ממקום שאין איש – השתדל להיות
איש', כלפי מה הדברים אמורים? ישנם אנשים שמגיעים
לאזכרות ולמקומות שנאספים שם אנשים ומחפשים מי
שיאמר דברי תורה, וישב שם אדם ש"ש לו מה למכור
להם? אבל אז מגיעה 'מסכת ענווה' – 'מי אני?' 'מה אני?'
'אני לא ראוי וכו', על אף שעל האדם להכיר במעט ערכו
ישנם זמנים ומקומות שבהם על האדם לאורך חפציו ולקום
ולזכות את הרבים בדברי אלקים חיים.

ומסופר שפעם היתה קהילה שלא היה להם רב שידרוש
דברי תורה, והפזן חיים' שלח לשם אברך שיהיה שם לרב
ומורה דרך, סוכם עם בני הקהילה שהאברך ימסור שיהיה
שלוש שעות מדי שבת, וכך היה מדי חצי שנה.

אחר חצי שנה רצה האברך לראות פירות בעמלו והחל
לשאל אותם שאלות על הדברים שלמדו, לצערו לא היו
תשובות, הם לא ידעו וזכרו כלום מדברי תורה.

הגיע האברך לחפץ חיים וביקש את אישורו לעזוב אותם
שהיו בין מה אין הקשבה ודבריו לא נשמעים ונלקטים
אצלם.

הפזן חיים השיבו: "אתה יודע איזה זכות יש לך, גם אם הם
לא מקשיבים, כל שבת שלוש שעות הם לא מדברים לשון
הרע, אתה יודע איזה זכיו וזכר רבים גדול זה?"

זה מסר לכל אדם שדורש במקומות שאין בתוכם הקשבה
רבה, אפילו אם אין אחד לא מקשיב בזמן הדרשה הם זכר
לא לדבר לשון הרע ודברים בטלים, שבנדוע שכשושבים
ללא דברי תורה ומרכיב בשויה בטלה בנקל עלולים
להגיע ללשון הרע ואם האנשים לא ראי' ה' יכולים להגיע
גם לדיבור נבלה, ה"י.

הלכך – החלש יאמר גיבור אני, ובמקום שאין איש שיאמר
דברי תורה יאמר כנר מתני ויקום לזכות את הרבים, כבר
אמרו רבותנו: 'כל המזהב את הרבים אין חטא בא על ידו'.

1. כידוע דרכו של רש"י לזכור בפירושו הפשט ביות, ובאין
בפירושו הקדים את פירושו הדרוש, ונראה שמתווכח יותר
עם לשון הפזן, וכך דרך רש"י שהדריש יותר מתיישב עם
לשון הכתובים להקדימו לפשט.

משולחן המלך

מאיפה הוא יודע שאנחנו מסתירים ממנו? אבל
נבוכדנצר מתעקש. קצב להם זמן, והגיע הזמן שקצב
להם, והם עדיין לא יודעים לפתור.

אפילו נבוכדנצר מבין

שמע את זה דניאל שהיה גם כן מהחכמים, ובכה
לקדוש ברוך הוא והתפלל. הקדוש ברוך הוא אמר לו
מה החלום ומה הפתרון.

מיד שולח דניאל שליח לרב הטכנים שיעצור את
הטכנה, כי יש פתרון. דניאל הלך לנבוכדנצר ואמר
לו את החלום, ואמר לו את הפתרון, וכך נח הדבר. זה
סיפור מעניין,

אך מאיפה נבוכדנצר היה ברור לו, שאלה החרטומים
והחכמים שלו צריכים לדעת ולפרש חלום? מה, הם
כמו בלעם? מאיפה הם צריכים לדעת?

אלא, הוא הבין למרות שהיה רשע מרושע, וידע שיש
אלוהים שופטים בעולם ויש מנהיג לבירה, ויש את
הקדוש ברוך הוא, ומוכרח להיות שיש לקדוש ברוך הוא
'תקשורת' בעולם. הקב"ה ברא עולם, וזה לא יכול להיות
שהקדוש ברוך הוא לא ישאיר 'מספר פלאפון' אצל איזה
מישהו... אין דבר כזה. חייב להיות תקשורת פה.

ולמי יש תקשורת? לנביאים, לחכמים ולחרטומים
האלה. את זה גם גוי ערל ושפל יודע. הבין שזה פשוט
שאין דבר כזה שיש נתק מוחלט בינו לבין הבורא,
וחייב להיות תקשורת. לכל הפחות לחלק מהנבראים.
חייב להיות מסר בעולם, והקדוש ברוך הוא דרכם
מעביר את המסר. אז הוא חלם חלום ושכת. הבין
שהקדוש ברוך הוא התקשר אליו והשאיר 'הודעה',
והוא צריך לשמוע מה ההודעה הזאת. חייב לדעת. כי
הקדוש ברוך הוא מדבר איתו והוא לא יודע מה דיבר
איתו. והוא חושב שהם מסתירים ממנו ויש פה איזה
'עוקץ', כי הוא בטוח שהם קיבלו 'עכשון' מהקדוש
ברוך הוא.

יהיה איתו, הוא באיזה 'ענק', ענק מכסה עליו. אומרים לו:
'אתה אל תפחד, מותך הוחשך, תזכה לאורה ולהארת
פנים מאת השם יתברך'.

כתוב 'ומשה ניגש אל הערפל אשר שם האלוהים'.
אומרים 'אל הערפל' בגימטריא 'אל השכינה'. כך
כותב 'בעל הטורים'. כשערפל מכסה ונהיה חושך
כפול ומכופל, ידע האדם שאין זה 'ערפל', אלא עכשיו
ה'שכינה' שורה. תיגש לשם ואתה בעצם ניגש אל
השכינה. תבטח בקדוש ברוך הוא ואל תדאג. אדם ידע
שהכל מאיתו יתברך והשכינה איתו והקדוש ברוך הוא
מציל אותנו. לפעמים אדם מקנא ורואה אצל חברו
כך וכך. אך מה אתה מקנא? כל אחד לפי העבודה
והתפקיד שלו בעולם.

הבהמה שורצתה לעוף...

פעם היה עץ תאנה, והיה שם איזה ציפור דרור יושבת
ופתאום התחילה להתעופף ולשוט. העלה שעל התאנה
אומרת 'איי איי איי איזה תענוגות יש לה לציפור. הלוואי
שאני אזכה ככה לשוט ולעוף כמו שהיא פורחת'.

התפלל לקדוש ברוך הוא שהוא גם רוצה לעוף.
והקב"ה העיף אותו. אבל עוד מעט והוא נוחת וכולם
ידרכו עליו...

כמו שהייתה איזה בהמה על הגג והיא גם רוצה לעוף.
אך איך היא תעוף?? באה רוח סערה והוא קפץ מהגג,
אבל הכל הלך לאבדן... כל אחד והעבודה שלו.

תגידו לי מה חלמתי...

יום אחד נבוכדנצר חלם איזה חלום. כשהוא התעורר
בבוקר מהחלום הוא לא זכר כלום, אבל דבר אחד הוא
זוכר – שהוא חלם חלום. וגם, שהחלום זה מסר חשוב
מהאלוהים, אבל החלום פרט מזיכרונו.

מה עושה נבוכדנצר? קורא לכל החכמים והחרטומים,
ושואל אותם חד וחלק 'אני רוצה שתגידו לי מה
חלמתי?'

הם הסתכלו אחד על השני תמיהים. מאיפה הם יודעים
מה חלם? מה הוא רוצה מהם?

נבוכדנצר כעס 'מה, אתם לא יודעים מה אני חולם?',
שקרנים. אתם יודעים ואתם מסתירים ממני ככוונה.
מזהיר אתכם, אם אתם מזהיר לא תגידו את החלום, אני
מוציא אתכם להורג'.

נתן להם זמן והם היו שואלים את עצמם 'ממתי חרטום
או חכם צריך לנחש מה המלך חלם בלילה? ועוד,

הלימוד שלך יהיה עוד יותר טוב ועוד יותר טוב....

שיעור הדף היומי
מפי הרה"ג דן גבאי שליט"א

דף היומי במתיקות ובהירות, משניות
יומיות, נ"ך, מוסר, מעשיות והלכות

בימים: א, ב, ד, ה, ביישיבת המייש"ר רח' אודט ישראל 4, בת ים
17:40 תפילת ערבית < 18:00 תחילת השיעור

בוא ותגלה שגם אתה יכול לסיים מסכתות בבנה ובנהא

שותיה קלה וחמה
לרווחת הלומדים

זוהר על הפרשה

מדוע רק אברהם נצטוו ללכת מארצו

(ח"א דף ע"ב) רבי אלעזר הוה יתיב קמיה דרבי שמעון אבוי, וחווי עמיה רבי יהודה ורבי יצחק ורבי חזקיה. אמר ליה רבי אלעזר לרבי שמעון אבוי, האי דכתיב לך לך מארצך וממולדתך, כיון דכלהו נפקו למחך, אמאי לא אתמר ליה דכלהו יפקון רבי אלעזר היה יושב לפני רשב"י אביו והיו עמו רבי יהודה, ורבי יצחק, ורבי חזקיה. אמר רבי אלעזר לרבי שמעון אביו, מדוע רק אברהם נצטוו ללכת מארצו, הלא גם תרח ולוט יצאו מאור כשדים ללכת ארצה כנען, אם כן למה לא אמר הקב"ה לאברהם שכולם יצאו, מדוע רק אברהם נצטוו ללכת מארצו שאמר לו הקב"ה לך לך מארצך וכו'. דהא אף על גב דתרח הוה פלח לעבודה זרה, כיון דאתער באתערותא טב למיפק בהדיה דאברהם כי אעפ"י שתרח היה עובד ע"ז, כיון שנתעורר בהתעוררות טובה לצאת עם אברהם, ונחמין דקדשא בריך הוא אתרעי בתיובתא דחייביא ושרא למיפק, אמאי לא כתיב לכו לכם, אמאי לאברהם בלחודוי לך לך וראינו שהקב"ה רוצה בתשובת הרשעים, וכבר התחיל לצאת מאור כשדים, אם כן למה לא כתוב בלשון רבים שכולם ילכו, למה רק לאברהם לכדו נאמר לך לך.

תרח ברח כדי שלא יהרגו בני ארצו על שהטעה אותם לעבוד את הפסלים

אמר ליה רבי שמעון, אי תימא דתרח כד נפק מאור כשדים בגין לאהדרא בתשובה הוה וכי אתה חושב שתרח יצא מאור כשדים כדי לחזור בתשובה, לאו הכי. אלא כד נפק לאשתובא נפק, דהווי בלהו בני ארעיה בעאן למקטליה אין הדבר כן אלא כשיצא מאור כשדים היתה כוננו להציל עצמו כי כל בני ארצו רצו להורגו. כיון דחזו דאשתובא אברהם הווי אמרי ליה לתרח, אנת הוא דהוית מטעי לן באלין פסילין כיון שראו שאברהם ניצל מכבשן האש, היו אומרים לתרח אתה הוא שהיית מטעה ומסית אותנו באלו הפסלים של עבודה זרה, ומגו דחלא דלהוין נפק תרח, כיון דמטא לחדן לא נפק מתמן לבתר ומשום שהיה ירא מהם יצא תרח מאור כשדים, וראה לדבר כיון שהגיע לחוף לא יצא אחר כך משם וכל זה היה גלוי לפני

הקב"ה, דכתיב וילך אברהם כאשר דבר אליו יהוה וילך אתו לוט הרי שרק אברהם ולוט הלכו לארץ כנען, ואפי' שלוט לא היה בציווי של לך לך, ואילו תרח לא כתיב (כיה וילך, אלא ויצא) אבל תרח לא כתוב שיצא עם אברהם כי נשאר בחוף ושם מת כמ"ש וימת תרח בחוף, הרי לנו שכל יציאתו היתה להציל עצמו.

אברהם היה האור והשמחה לבני דורו וא"ל ה' לך לך שיאיר לו ולדורותיו

פתח ואמר (איוב לח) וימנע מרשעים אדם וזרוע רמה תשבר. האי קרא אוקמוה, אכל וימנע מרשעים אדם, דא נמרוד ובני דריה מקרא זה כבר פירשוהו במקום אחר, אבל מש"כ וימנע מרשעים אדם, פירוש, הרשעים הם נמרוד ובני דורו דנפק אברהם מנייהו דהוה אדם האור זה אברהם שיצא אברהם מתוכם שהיה אדם, ובכוחו היה להם חיים ואור ושמחה וע"י שיצא פנה הורה פנה זיוה פנה הדרה, וזרוע רמה תשבר, דא נמרוד שע"י שניצל אברהם מכבשן האש נשברה זרועו הרמה וכח ממשלתו של נמרוד. דבר אחר וימנע מרשעים אדם, דא תרח ובני ביתיה. אדם, דא אברהם פירוש אחר, מש"כ וימנע מרשעים אדם זה תרח ובני ביתו הרשעים, ואילו אדם זה אברהם שיצא מתוכם מחמת רשתם. האור לא כתיב אלא אדם דהוה עמקוהו ולכן כתוב אדם ולא אור שמוה שמתוכם יצא האור שהיה עמהם שהוא אברהם שחי עמהם. וזרוע רמה תשבר, דא נמרוד דהוה מטעי אבתריה כל בני עלמא וזרוע רמה תשבר, הוא נמרוד שהיתה לו זרוע רמה ועל ידה היה מטעה אחריו את כל בני העולם ועתה נשברה זרועו הרמה, ובגין כך כתיב לך לך. בגין לאנתרא לך ולכל אנון דיפקון מינך מכאן ולהלאה ולכן כתוב לך לך כדי להאיר לך ולכל הדורות שיצאו ממך כי באורך יראו אור.

גם תרח זכה לחזור בתשובה

תו פתח ואמר, (איוב לו) ועתה לא ראו אור בהיר הוא בשחקים ורוח עברה ותטהרם. ועתה לא ראו אור, אימתי עוד פתח רבי שמעון ואמר, ועתה לא ראו אור בהיר הוא בשחקים ורוח עברה ותטהרם, ומפרש ועתה לא ראו אור ושואל, אימתי על איזו תקופה נאמר מקרא זה, בשעתא דאמר קדשא בריך הוא לאברהם לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך על שעה שאמר הקב"ה לאברהם לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך, היתה להם אפשרות לראות את האור הגדול הזה ולהנות ממנו ולהצטרף לאברהם אביו כי היתה עת רצון ועל זה אמר לא ראו "אור" כי אחר שיצא אברהם מתוכם נחשך אורם. כהיר הוא בשחקים ואומר שאותו אור היה בהיר בשחקים ומה היה מיוחד בו. דבעא קדשא בריך הוא לאדבקא ליה לאברהם ביהוה אור דלעילא שרצה הקב"ה לדבק ולחבר את אברהם ולהמשיך עליו את האור העליון שהוא סוד חסד הנקרא אור, והוא האור שברא הקב"ה ביום ראשון של מעשה בראשית ולאנתרא תמן. ורוח עברה ותטהרם ולהאיר שם ולהמשיך מאותו האור שיתפשט בכל הארץ. ורוח עברה ותטהרם פ"י שאח"כ רוח טהרה עברה בלכם ויחזרו בתשובה. דהא לבתר תבו בתיובתא תרח וכל בני ביתיה כי אחר כך חזרו בתשובה תרח וכל בני עירו (נ"א וכל בני מאתיה). בני ביתיה (נ"א בני מאתיה) דכתיב ואת הנפש אשר עשו בחרן וראה שבני עירו, חזרו בתשובה שכתוב ואת הנפש אשר עשו בחרן פ"י שהחזירו אותם בתשובה ונתגיירו כעבורם, ואברהם ושרה הולידו נשמות והיו נותנים אותם לכל אלו שחזרו בתשובה. תרח מנין שעשה תשובה, דכתיב ואתה תבא אל אבותיך בשלום וגו'. פירש"י אביו עובד עבודה זרה והוא מבשרו שיבא אליו, ואם לא היה עושה תשובה לא היה אומר לו הקב"ה שיבא אל בית אבותיו בתשובה אלא ללמדך שתרח עשה תשובה.

אחר שעסק האדם בעולם הזה בתורה הקב"ה מקדים לגשמתו שלום

(ספרי תורה דף פט ע"א) אחר הדברים האלה וגו'. אליו פתגמי אורייתא אחר הדברים האלה וכו', הדברים חוזר על דברי תורה, דכתיב, (דברים ה) את הדברים האלה דבר יהוה אל כל קהלכם. מה לחלן פתגמי אורייתא, אף הכא פתגמי אורייתא כמו ששם בדבר ה' אל כל קהלכם תיבות הדברים האלה הם דברי תורה, אף כאן הם דברי תורה. בטר דאשתדל בר נש כהאי עלמא בדברים האלה, קדשא בריך

זוהר על הפרשה

לזכות בתורה, ואני אתן עושר רב למי שילמד תורה עבדתי.

אמר ליה לההוא ר' וק' תשתדל באורייתא ודא יתיב לך עותרא אמר ר' אבא לאותו ר' וק' תשתדל בתורה וזה האיש יתן לך עושר, יתב ליה תהוא כסא דפז. קרא עליה רבי אבא (איוב כח) לא יערכנה זהב וזכוכית ותמורתה כלי פז נון לו אותו הכוס של פז. קרא עליו ר' אבא מש"כ לא יערכנה זהב וזכוכית ותמורתה כלי פז פ' שאין להעריך את התורה הזהב ולזכוכית לבנה שהיא אכן טובה היקרה מזהב, וגם אין לקחת תמורתה כלי פז. יתיב ולעא באורייתא ותהוא בר נש תהוא יתיב ליה עותרא ישב רבי יוסי ועסק בתורה ואותו האיש נתן לו עושר כמו יששכר וחבלון. ליומין עאל חמידו דאורייתא במעו' לימים נכנסה חשקת התורה במעו' של ר' יוסי שחמד העושר והכבוד. וימא חד הנה יתיב ונהה כבי. אשכחיה רביה דנהה כבי, אמר ליה על מה קא בכית יום אחד היה יושב ובוכה על שהמיר העושר התמיד הנצחי בעושר הנפסד, מצאו רבו ר' אבא שהיה בוכה, אמר לו על מה אתה בוכה. אמר ליה ומה מנחנא חיי דעלמא דאיתי בגין האי, לא בעינא אלא למזכי לגבאי אמר לו מה עשיתי וכי אני חיי העולם הבא בשביל העשירות, אני רוצה ללמוד בשביל אחד אלא לזכות לעצמי. אמר השתא שמע מנה דהא לשם שמים קא עבדי אמר ר' אבא עתה משמע כי לשם שמים הוא לומד.

אין לך שכר טוב בעולם כמי שעוסק בתורה ומקיימה

קרא ליה לההוא גברא, אמר ליה טול עותרא וזהב ליה ליתמי ולמסכני, ואנא יהיבנא לך חילק יתיר באורייתא ככל מה דאנן לעאן קרא ר' אבא לאותו האיש שנתן את הגביעים ואת העושר, אמר לו קח העושר שלך וקח אותו ליתומים ולעניים, ובזכות זה אני אתן לך חלק גדול יותר בתורה ככל מה שאנו לומדים. אהרר ליה רבי יוסי תהוא כסא דפז, ועד יומא לא אעדי שמייה ומן בגוי בן פזי החזיר לו ר' יוסי את הכוס של פז, ומסיבה המעשה הזה לא סר ממנו וכן בגוי שם פזי עד היום, והיינו רבי יוסי בן פזי, וזכה לכמה אורייתא הוא ובגוי (בגין דלעא באורייתא) וזכה להרבה תורה הוא ובגוי רבי שמעון בן פזי, ורבי יהודה בן פזי. דלית לך אגר טב בעלמא כמאן דלעי באורייתא ומקיימה. כי אין לך שכר טוב בעולם כמי שעוסק בתורה ומקיימה, והביא סיפור זה כאן לפי שדרש הפסוק אל תירא אברם על הלימוד תורה, ושעל זה נאמר לו שכרך הרבה מאד.

אמר לון לתלמידיו דיקרון ליה רבי יוסי מארי דעותרא ויקרא א"ל ר' אבא אם תעסק בתורה ודאי שיהיה לך עשירות. אמר לו מה שמך, אמר לו יוסי שמי, אמר לתלמידיו שיקראו אותו רבי יוסי בעל העושר והכבוד, כדי שכן יתקיים. יתיב ואתעסק באורייתא. ליומין הנה קאים קמיה. אמר ליה, רבי אן הוא עותרא והיה יושב ועוסק בתורה, פעם אחת כשעמד לפניו, שאל מר' אבא, רבי, היכן היא העשירות שהבטחתי שהרי כבר הגעתי למדתי הרבה תורה. אמר, שמע מנה דלא לשם שמים קא עבדי, ועאל לארדיה אמר ר' אבא משמע שאינו לומד לשם שמים ולא זכה למה שאמרו רבותינו מתוך שלא לשמה יבא לשמה, כי אם היה לומד לשמה היה זוכה לשניהם, ורבי אבא נכנס לחדרו להתפלל עליו, ו"מ שכוונתו היתה להתפלל וליפול על פניו כדי שימות אותו תלמיד כיון שהיה עוסק בתורה שלא לשמה. שמע חד קלא דנהה אמר, לא תענשיה (תוב לגביה) דגברא רבא ליהוי שמע בת קול מן השמים שאמרה, לא תענישו כי אדם גדול יהיה. תב לגביה, אמר ליה תיב ברי תיב ואנא יהיבנא לך עותרא חור אליו ואמר לו שכ בני שב ועסק בתורה ואני אתן לך עושר.

לא יערכנה זהב וזכוכית ותמורתה כלי פז

אדהכי אתא גברא חד ומאנא דפז בידיה, אפקיה ונפל נהורא כמיתא בני בני בא איש אחד וכלי פז כידו שהיה אכן טובה ומאירה, הוציאו והאיר אור בבית. אמר ליה רבי בעינא למזכי באורייתא ואנא לא זכינא, ובעינא מאן דישתדל באורייתא בגיני אמר לו ר' אבא, רבי, אני רוצה לזכות בתורה ואני לא זכיתי להבין בתורה, ואני רוצה מישוה שישתדל בתורה בשבילי. דהא אית לי עותרא סגי דקא שקב לי אבא, דכד יתיב על פתוריה הנה מסדר עליה תליסר כסי מאלין כי יש לי עושר רב שהשאיר לי אבי בירושה, ועיני שבעה מהעושר המדומה, כי כאשר ישב אבי על שלחנו היה מסדר י"ג כוסות פז כאלה. ובעינא למזכי באורייתא ואנא יהיבנא עותרא ואני רוצה

הוא מבשר ליה ואקדים לה לנשמתא שלם (בשורות טובות) ובא ללמד אחר שעסק האדם בעולם הזה בדברי תורה, הקב"ה מבשר לו בשורה טובה שהוא צריך לה ומקדים לנשמתו שלום, קרא הוא דכתיב אל תירא אברם אנכי מנן לך, מכל זיינין בישין דגיהנם זה מ"ש אל תירא אברם פ', הקב"ה אומר לאברם שהיא הנשמה אל תירא כי אנכי מנן לך מכל מיני עונשים רעים של הגיהנם.

מי שעוסק בתורה בעולם הזה זוכה ונחל ירושת נחלה בעולם הבא

שכרך הרבה מאד, בגין דכל מאן דאשתדל באורייתא כהאי עלמא זכי ואחסין ידא אחסנתא בעלמא דאיתי לפי שכל מי שעוסק בתורה בעולם הזה זוכה ונחל ירושת נחלה בעולם הבא כמה דכתיב (משל"ח) להנחיל אוהבי ישי. מאי י"ש (דא י"ש מאן תלת עשר נהרי דאפרסמונא דכא (מכילן) דיהבי ליה אחסנתא עלאה בעלמא דאיתי (נ"א דא עלמא דאיתי). מה פירוש ישי, ומפרש הוא עולם הבא הנקרא ישי לפי שהוא נחל שם ש"י עולמות ואוצרותיהם אמלא, כהאי עלמא מעותרא ומכל טיבו דעלמא וגם זוכה בעולם הזה שהקב"ה ימלא לו אוצרותיו מעושר ומכל טוב העולם.

מאן דאזיל לימינא זכי לעלמא דאיתי, ומאן דאזיל לשמאלא הא עותרא בעלמא דין כי מי שהולך לימין שלומד תורה בחשק כמו שעוסקים ביד ימין, ולשמה, זוכה לעולם הבא וממילא גם ל-ובשמאלה עושר וכבוד. ומי שהולך לשמאל שאינו עוסק בתורה לשמה זוכה רק לעושר וכבוד בעולם הזה, והעיקר שהוא התורה והמצוות חסר ממנו.

מעשה בר' אבא ואותו תלמיד

רבי אבא, כד אתא מהתם, הנה מכריז מאן בעי עותרא ומאן בעי אורכא דחיי בעלמא דאיתי ייתי וישתדל באורייתא רבי אבא, כשבא מבבל לארץ ישראל, היה מכריז ואומר מי רוצה עושר, ומי רוצה חיים ארוכים בעולם הבא, יבא וישתדל בתורה, כלומר ייאבק וילחם להשיג את התורה. הווי מתכנשין כולי עלמא לגביה. ר' וק' חד הנה בשיכבותיה. יומא חד אתא לגביה, אמר ליה, רבי בעינא למלעי באורייתא כדי שיהיה לי עותרא היה ר' וק' אחד בשכנותו של רבי אבא. יום אחד בא אל ר' אבא ואמר לו, רבי אני רוצה לעסוק בתורה כדי שיהיה לי עושר. אמר ליה הא ודאי. אמר ליה מה שמך. אמר ליה יוסי.

מעשיות והנהגות מכלי ראשון שנשמעו מפי קודש
של מן הגאון המקובל
חכם **בנידו שמואל שליט"א**
על רבותיו חכמי ישראל **שרפי קודש**
ומה ששמעו מפי קודשם על רבותיהם זיע"א

שרפי קודש

מעשיות קודש על מן ראש הישיבה רבי יהודה צדקה זצ"ל

שיום פטירתו יחול ביום שני

וכן, כתוב 'ויחי למך שנים עשרה שנה ומאת שנה, ויולד בן'. למה לא כתוב 'ויולד את נח', כמו שכתוב אצל אחרים? אומרים רבותינו 'בעלי התוספות', 'מתושלח הצדיק נתן לו עצה, שלא ימהר לקרוא לו שם, כי אנשי אותו הדור היו מכשפים, ואם היו יודעים את השם שלו, היו עושים לו כישופים'.

מכאן למדנו, שאם אדם רוצה להצליח, שלא יתבלט ולא יבקש להתפרסם. בנוסף, האדם המתפרסם מעורר על עצמו קנאה וקטרגים, ולשם מה הוא צריך את כל זה??

ראש הישיבה, הרב יהודה צדקה זצ"ל, תמיד היה מקפיד לברוח מן הפרסומות. לפעמים הוא היה רואה אנשים שהולכים בבוקר למקווה כאשר המגבת על כתפם, ואפילו על זה היה אומר הרב שהיות וטבילת המקווה היא תוספת מצווה שאדם עושה אינו צריך לפרסם את מעשיו. האם צריך לפרסם לכל העולם שהוא הולך למקווה??

ים התורה והתלמוד

סיפר מורנו הרב שליט"א, שבישיבת "פורת יוסף" לא היה להם חופש, אלא רק בחג הפסח ובחג הסוכות. החופשה של סוכות החלה, החל מראש השנה, לפי שראש הישיבה סבר ש'בעשרת ימי תשובה כולם הולכים ללמוד, ואין חשש שהבחורים יתבטלו - ובכך יחשב להם עוד כמה ימי פגרה'. ואכן, בהשראת ימי הדין כולם היו יושבים ולומדים בריכוז רב, ועסוקים בתשובה ומעשים טובים שהם כותרים בפני הפורענות.

כשנים מאוחרות יותר, התחיל ראש הישיבה חושש שמא יהיה קצת רפיון אצל הבחורים, ולכן ביטל את חופשת עשרת ימי תשובה. במהלך

גדול ונשגב היה רבינו יהודה צדקה זלה"ה. ענק היה הן בחריפות הן בבקאות. משחר ימיו נהג בתפיסה מהירה כעין הבוק, והיו נהירין לו כל חדרי התורה, כאילו הם פרושים לפניו על כף-ידו.

עיניו כיונים על אפיק ש"ס ומפרשים, וידיו רב לו כפלפול ובסכרא, אלא שמרוב ענווה וצניעות היה מחזיק את חידושו והארותיו כמוסים בליבו, שלא יבוא ח"ו לידי שמץ ויהרהר והתנשאות, כדבר שכתוב: "בליבי צפנתי אמרתך - למען לא אחטא לך". ואמנם, נתקיימו בו דברי חז"ל (מועד קטן ט"ז ע"ב) "כל העוסק בתורה מבכנים, תורתו מכרזת עליו מבחוץ", ולפעמים שלא בטובתו נודע לאנשים שסבכוהו מעט מגדולתו. וכבר העיד בו רבו הגדול, הגר"ע עטייה זלה"ה, אשר בעצם ענוותנותו הוא מאפיל ומסתיר כמה גדול ורב חילו באוריינות, שקן שבידו במים רבים אך עקבותיו לא נודעו.

בורה מן הפרסום

ראש הישיבה, הרב יהודה צדקה זצ"ל, היה אומר, ראו עד כמה גדולה הצניעות ומזיקה הפרסומות. אפילו בנרות חנוכה, שיש מצווה לעשות 'פרסומי ניסא', בכל זאת מניחים את התנוכיה בצד שמאל של הכניסה ומחזין לכית. מה הסיבה לכך? בגלל הפרסום. צריך לדעת, שתמיד פרסום זה בשמאל ובחוץ, כי זה לא טוב. מי שצנוע, רק זוכה ומתעלה.

"לך תשאל, ואז תבוא ואתן לך ברכה". אמר לו הרבי.

הלך הילד לביתו של ה"כף החיים" שנהג לקום 'בחצות', ודפק על דלתו. שאל אותו ה"כף החיים", "מה רוצה כבודו?"

"כבוד הרב, למה יש עשרים וארבעה פרקים במסכת שבת?" שאלו יהודה הקטן.

"כנגד כ"ד קישוטי כלה", השיב לו ה"כף החיים". הודה לו הרב יהודה, ומיד חזר לבית האכסנייה של האדמו"ר מגור.

"כבר הבאת תשובה? כל כך מהר?" התפלא הרבי.

"כן. כ"ד פרקי משניות שבת הן כנגד כ"ד קישוטי כלה". הרצה הרב יהודה את תשובתו.

"בוא, ואתן לך מתנה", אמר האדמו"ר. הוא ברכו בחום, הניח מטבע בידו, ואמר לו, "זה יהיה לך לברכה ממני, ואתה תצליח".

סיפר ראש הישיבה, שכאותו הלילה לא הצליח לישון מרוב התרגשות, ובבוקר, כשהלך לשישיבה ('פורת יוסף') ללמוד, התמננם בשיעור.

"איפה היית אתמול? למה לא ישנת?" שאלו המלמד, רבי עזרא עדס זצ"ל.

"הייתי אצל הרבי מגור", הוא ענה.

"ומה הכיר לך?" שאל הרב עדס.

"מטבע", הוא ענה.

"הוא מוחרם", אמר רבי עזרא. הוא לקח ממנו את המטבע, ולא החזירה לו.

"תלמד בלילה לישון, בכדי שתוכל ללמוד ביום", הוא אמר לו.

שרפי קודש

"שלחו אותי חבילה בשבילך".

בתוך השק היו כל מעדני עולם: חיטה, אורז, שעועית וכו'. ששלח אביו של ראש הישיבה שהיה סוחר בעיר בגדד שבקירק, ומיד תקופה היה שולח לו חבילות מכובדות. סיפר מורנו הרב שליט"א, שכשהיו נכונים אצל ראש הישיבה, היה אומר לתלמידים, "מי שיצליח בכחינה, אתן לו 'מן' שנקרא בערבית 'מן אלשמע', מן מן השמיים...". והוא מְטַעַם מאותו סוג מטעמים שאביו היה שולח אליו.

מטבע ברכה

הרב יהודה צדקה זצ"ל סיפר, שכשהגיע האדמו"ר מגור לביקור בארץ בשנת תרפ"א, הוא היה ילד בגיל תשע. כמו רבים מבני ירושלים, הוא הלך לאדמו"ר מגור להתברך, ועמד בתור עד חצות לילה.

כשנכנס, אמר לו האדמו"ר מגור, "אתה רוצה ברכה? אין ברכות חנים. תגיד לי, כמה פרקים יש במשניות מסכת שבת?"

"עשרים וארבעה פרקים", ענה יהודה הקטן.

"וזאת למה?" שאל הרבי.

"לא יודע למה...". השיב הילד.

ממנו, וייקח אותנו". וכן נגיש לבעל מוגית אחד וביקש ממנו שיאמר שהוא חבר שלו, ויהיה איתם כל היום, ובסוף היום יתן לו את התמורה לעבודתו. וכך היה.

אבק שלא נותן לישון

סיפר מורנו הרב שליט"א על ראש הישיבה, הרב יהודה צדקה זצ"ל, שסיפר להם, שיום אחד, כשהלך לישון, נזכר שאותו יום הוא שוחח עם מישור, וחשב

בנו ראש הישיבה חכם משה צדקה שליט"א

שאולי היה בדבריו 'אבק לשון הרע' על איזה יהודי. הרב סיפר, שלמרות שכבר היה במיטה, הוא לא הצליח להירדם בלי לחזור בתשובה על כך. הוא לבש חזרה את בגדיו, יצא לטלפון הציבורי ברחוב, לפי שבאותה תקופה לא הכנים ראש הישיבה את מכשיר הטלפון לביתו. והתקשר לאותו אחד לבקש ממנו מחילה. רק לאחר שעשה תשובה ווידוי, חזר הביתה. כי איך יוכל לישון כשהחטא הזה בידו?..

מן - דבר יום ביומו

פעם, סיפר ראש הישיבה, הרב יהודה צדקה זצ"ל, שלא היה לו בכית שום דבר לשבת, ואמר לאשתו, "מה יש לדיוס?"

"יש לי קצת אורז, אבל השארתי אותו לילדים ליום ראשון", ענתה הרבנית.

"נבטח בשם ה', ונכין התבשיל לכבוד שבת כמאמר חז"ל ברוך ה' יום יום" אמר הרב.

"ומה נעשה ביום ראשון?" היא שאלה.

"ישלח ה' עזרו ממעל מזכות כבוד השבת".

בישלה הרבנית את האורז לכבוד שבת, וביום ראשון בבוקר בא יהודי אחד מבגד אל הרב ואמר לו,

חז"ר נהר שלום - בתפילה לישועת ישראל בציונו

היכל מרן הבית יוסף

ההלכה היומית שע"י מוסדות המיישר

הלכות סת"ם

האם מותר לספרדי להניח תפילין של אשכנזי?

לענין הכתב, ודאי שיוצאים ידי חובה [ולכן אין בעיה לספרדי לעלות לספר תורה של אשכנזים משום שצורת האותיות שווה בין האשכנזים לספרדים], אלא יש בעיה בפרשיות, שנחלקו לענין הפתוחות והסתומות.

נחלקו הראשונים, מה נקרא פרשה פתוחה ומה נקרא פרשה סתומה, לדעת הרמב"ם (תפילין פ"ח הלכות א'-ב'), פרשה פתוחה היא, א' שאם גמר את השיטה באמצע ונשאר עד סוף השיטה שיעור של ט' אותיות ומתחיל שיטה חדשה, ב' ואם לא נשאר שיעור של ט' אותיות, או שגמר עד סוף השיטה, מניח שיטה שניה חלקה ומתחיל בשיטה השלישית, וסתומה היא, א' שאם גמר באמצע שיטה משאיר רווח של ט' אותיות וממשיך לכתוב בסוף השיטה, ב' ואם גמר את סוף השיטה או לא נשאר כשיעור משאיר בשיטה הבאה רווח כשיעור וממשיך לכתוב מאמצע השיטה.

ולדעת הרא"ש (הלכות ס"ת פ"ג), כל שכתב בתחילת שורה וסוף שורה ורווח באמצע, זוהי סתומה, אבל אם הרווח הוא לא באמצע, (כלומר בין כתב לכתב), זוהי פרשה פתוחה.

ופסק בשו"ע (סי' לב' סע' לו'), ששלוש הפרשיות הראשונות יהיו פתוחות והאחרונה סתומה, לכן שלוש הפרשיות הראשונות שהם, קדש ל', והיה כי יביאך, ושמע, מתחילים בראש שיטה, ובסוף קדש ל', ובסוף והיה כי יביאך, משאיר חלק בסוף שיטה כדי ט' אותיות, ובסוף שמע לא מניחים חלק, או מניחים פחות מכשיעור, ופרשת והיה אם שמעו מתחילים באמצע שיטה, ומשאירים לפני חלק כשיעור ט' אותיות, ונמצא שלוש הפרשיות הראשונות הם פתוחות בין לרמב"ם ובין להרא"ש, והפרשה האחרונה היא סתומה לדעת הרמב"ם.

והאשכנזים לא עושים בשיטה האחרונה פרשה סתומה לפי הרמב"ם, ולפי השו"ע לא יוצא כך ידי חובה, לכן ניחן רק תפילין של ספרדים, ואם יש לו רק תפילין של אשכנזים ניחן בלא ברכה.

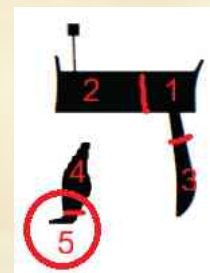
מה הם חילוקי הוויות ופסיעה מלבר?

חילוקי הוויות הם שכל אות בשם הוויה מתחלק לכמה חלקים, ויש סדר שונה בכתיבת האותיות בשם הוויה מצורת הכתיבה הרגילה.

כלומר שכשם הוויה יש ד' אותיות, האות יוד האות ה' האות ו' והאות ה'.

האות יוד מתחלקת לג' חלקים קוץ היוד העליון, אמצע היוד, קוץ היוד התחתון.

וכן האות ה' מתחלקת לה' חלקים אמצעית גוף האות שהיא בצורת יוד, חלקו השמאלי של ג' האות, ולבסוף הרגל של האות ה', ולאחר מכן פנין האות ואותו עושים פסיעה מלבר לחץ.

וכן את האות ו' מחלקים לשני חלקים קודם את חלקה העליון של האות, ולאחר מכן את חלקה התחתון.

ואת האות ה' האחרונה מחלקים אותה לג' חלקים ובה

לא עושים פסיעה מלבר, וקודם כותבים את חלקה הימני בצורת ו', ולאחר מכן את חלקה העליון השמאלי ולבסוף את פנים האות.

אמנם צריך לשים לב

שחילוקי הוויות ופסיעה מלבר היא עליה וקוץ בה כלומר היא חומרה חשובה אלא שמי שהוא לא אומן או לא ירא שמיים יכולים לצאת טעויות בכתיבה

וכן שמעתי מפי רבי מאיר הכהן הסופר [שהיה תלמידו של הגר"צ אבא שאול] שהיה עושה חילוקי הוויות והיה לו מכך מכשולות ולכן הוא הפסיק והעיקר שיכוון את ליבו לשמים.

מעשרה בירחורי

שאלות אקטואליות מבית הרין
בענייני חרשן משפט
בעריכת הר"ג רבי יעקב כהן
שליט"א
מאבירי מוסדותינו

קניית עליה שלא מומשה

שאלה: בשבת בבוקר הגיע ראובן לתפילה בבית הכנסת בה הוא רגיל להתפלל והופתע לראות שם את שמעון החברותא שלו מהישיבה שמוזה שנים כבר לא פגש, כדי שיוכל לכבד את החברותא שלו, הודרו ראובן לקנות עליית שיש בסכום גדול מאוד, אע"פ שלא היה לו מתחרה גם למחר נמוך הרבה יותר, אך כשהגיעו לעליית שיש סירב שמעון לעלות לתורה, ובמקומו העלו אדם אחר, לאחר השבת פנה הגבאי לראובן לגבות את התשלום עבור עליית שיש, לעומתו טען ראובן כי הוא לא צריך לשלם את העליה כיון שקנאה בשביל שמעון החברותא ולבסוף הוא לא עלה. עוד הוסיף ראובן שהמחיר היקר שנקב עבור העליה היה רק בכדי לכבד את שמעון ועתה שלא עלה ולא התכבד בזה אפילו אם הוא צריך לשלם אין זה את המחיר הגדול אלא כמו מחיר של עלייה רגילה.

תשובה: ראובן חייב לשלם על העלייה במחיר שקנאה.

הנימוק: בשו"ע (סימן ר"ד ס"ד) פסק שהמכר מטלטלין שלו, ואחר כך רוצה לבטל המכר בטענה שמכר רק בשביל שרצה לעלות לארץ ישראל ולא עלה בידו, אינו יכול לבטל המקח, אלא אם כן פירש בשעת המכירה שעושה כן בשביל זה, כי מה שחשב בליבו הוי דברים שבלב ואינם דברים, ולפי"ז בטענת ראובן שקנה רק על דעת ששמעון יעלה נראה דאין בטענה זו לבטל לבטל הקנין, כיון שלא היה אומדנא בשעת הקנין שעל דעת זה דוקא הוא קונה ובשעת המכירה לא פירש הקונה כלום שקונה רק בשביל החברותא שלו, ומעשים שבכל יום שאנשים קונים עליה כדי לנרם המעות לכה"ג, ואח"כ מכבדים לאחר שיעלה.

ועוד שאפשר שבמה שחברו ראה שקנה לו עליה כבר נעשה לו נחת רוח ונח דעתו בזה ונתכבד בזה, ונמצא דהשיג בזה ראובן את מבוקשו לכבד את החברותא, ולכן אפילו אם אינו רגיל לקנות עליה במחיר גבוה, לא הוי אומדנא שעכשיו נמי לא היה קונה, ועל כן פסקו האחרונים שחייב לשלם את העליה במחיר שקנאה.

לזכרון עולם בהיכל ה'

רות
בת שרה

מרדכי
בן חביבה

גבריאל
בן מסעודה

ר' שלום אחרון
בן רחל

צריכים לחיות את זה.

איתא בשבת (י): "כי אני ה' מקדישכם" אמר הקב"ה למשה מתנה טובה בבית גגיו ושבת שמה ואני מבקשה ליתנה לישראל לך ותודיעם, מדוע צריך להודיע, מדוע צריך לפרסם את מעלת השבת ולהודיע את ערכה? ממשיכים בעלי המוסר, **מעשה בעני אחד שדפק על דלתו של רב אחד וביקש צדקה**, לא היה לו מה לתת וחפש ומצא בקופסת התכשיטים של אשתו טבעת פשוטה ואמר לו לך מכור אותה ותקנה לך מזון להחיות את נפשך, לאחר זמן מה הגיעה אשתו, וסיפר לה את אשר אירע והיא היתה המומה, כי טבעת זו אינה פשוטה כלל, זהו יהלום ענק ולא זכוכית, רץ הרב אחרי העני וצעק אליו שיעצור, אל תחשוש **לא אקח לך את תרומתי ואין אני רוצה אותה בחזרה, אלא דע לך שאינה טבעת פשוטה אלא אבן יקרה מאוד**, אני רק רוצה שתדע את ערכה האמיתי ואל תמכור אותה בזול.

זה שהקב"ה רוצה להודיע שידעו כולם את ערכה הרב והעצום של השבת לא למכור אותה בזול, שעה של תלמוד תורה בשבת כאלף שעות לימוד בימי החול (ובכלל כל מילה של לימוד תורה יקרה היא מפנינים כל חפצים לא ישוו בה - ותלמוד תורה כנגד כולם), כל האוכל ג' סעודות בשבת ניצול מחבלי משיח ומיסורי מלחמת גוג ומגוג, צריך לדעת את ערך הדבר כדי שנכיר בחשיבותו ואת מיקומו האמיתי כדי שלא נזכר אותו על הכלים.

מובא בשולחן ערוך (אור"ח קג, ב) "אין בונים בית כנסת אלא בטובה של עיר ומגביהין אותו כדי שיהיה גבוה מכל בתי העיר" בית כנסת צריך להיות במקום הגבוה בעיר אף על פי שתפילה צריכה להיות במקום נמוך שנאמר "ממעמקים קראתיך ה'", אלא יש עניין לדומם את בית אלוהינו שהכל ידעו שהוא עיקר הבית של העיר לא שום מקום אחר.

לעומת זה מצינו בסנהדרין (סג): וכן הובא בהלכה "לא יאמר אדם לחברו המתן לי לצד עבודה זרה" שלא ישמע שם עבודה זרה על פיך, כדי לרחק עצמו ממנה ולא ליתן לה חשיבות כלל שלא נטעה ח"ו שיש בה ממש.

ולכן אמרו חז"ל שם "כל ליצנות אסורה מלבד ליצנות מעבודה זרה", ואע"פ שליצנות מידה מאוסה מנהגם של פלשתים, שאין לכת הליצנים חלק בעולם הבא, אלא שמתפקידו לכוזות את הרע ולפרסמו שהוא שקר כדי להעמידו במקומו הנכון, וכנגד זה צריך לפרסם את בית הכנסת את האמת להעמידו ברום העיר להכיר בחשיבותו. (אור החור)

איגרת ל בני הנעורים

כשעלה רבי שמעון אצל אביו אמר לו, כך אמרתי לך' חייה וכך השיב לי, אמר לו: כל כך נתן ר' חייא הכבלי ממש וחשיבות ללגינים אלו של רומא עד שהשווה אותם לזכוכים, לגינים אלו לא חשוכים כלום, אבל זכוכין הקב"ה עושה שליחותו בהן שנאמר "וזהה ביום ההוא ישרק ה' לזכוכ אשר בקצה יאורי".

מדוע היה צריך רבי חייא לכוזות ולהשוות את החיילים הרומאים לזכוכים מאוסים? **אלא שראה שרבי שמעון מתלהב ומתפעל מהם חושב שיש בהם ממש, רצה להראות לו ממש בעיניו למה הם שווים**, פרסם לו את הדבר כדי שיכיר שהם שקר גמור ושווים כקליפת השום, זהו שעשו גם רבי וגם רבי חייא העמידו את היופי החיצוני במקומו הנכון אין מה להתלהב מחיצוניות הם שווים לזכוכים ואף לפחות מהם, ואין בהם כלום. ויעוין עוד בתענית ז. במעשה עם רבי יהושע בן חנניה.

ח"פץ חיים" ראה פעם אחת חילול שבת ככה וככה, צריכים לדעת את החשיבות והערך של האמת ושל השקר, כשרואים עבירה צריך לבכות כדי להכיר באסון הגדול. הגמ' בברכות (לו): אומרת "כל האוכל בלי ברכה כאילו גזל את ה' והוא חבר לאיש משחית לירבעם בן נבט שחטא והחטיא את הרבים שאין לו חלק לעולם הבא", ויפלא מה אסון גדול כל כך רק שלא בירך, אלא שחז"ל רוצים שנכיר באסון הגדול של העבירה אפילו שלכאורה נראית כקטנה. לדוגמה - חז"ל דימו מצוות או עבירות לדברים מאוד מוזגמים כגון תלמיד חכם האוכל עם רשע כאילו עובד עבודה זרה, כל הכועס כאילו עובד ע"ז, המלכין פני חברו כברים כאילו רצחו, לשון הרע כמו מכה רעהו בסתר, כל הגר בארץ ישראל יש לו אלוה, ואילו הגר בחו"ל אין לו, כל המחלל את השבת כאילו עבר על התורה כולה, ועוד כהנה דברים קיצוניים, **אלא שחז"ל רצו לזעזע אותנו כביכול שנכיר את עוצמת העבירה, מפני שאדם מטבעו לא מחשיב דברים אלו שנראים לו קטנים**, אבל כלפי שמיא הם דברים עצומים ואנו צריכים לדעת זו. המשנה באבות (ג', יד) אומרת: שינה של שחרית, יין של צהרים, שיחת הילדים, מוציאים את האדם מן העולם -

להעמיד את הרע במקומו הנכון

"הלא כל הארץ לפניך היפרד נא מעלי אם השמאל ואימינה ואם הימין והשמאל" (בראשית יג, ט).

לאחר שחוזרים אברהם אבינו ולוט מארץ מצרים, נעשה ריב בין רועי אברהם לרועי לוט, ובגלל מריבה זו הם נאלצים להיפרד, אומר אברהם ללוט: "הלא כל הארץ לפניך היפרד נא מעלי אם השמאל ואימינה ואם הימין והשמאל" (בראשית יג, ט), **פירוש** - אומר אברהם ללוט, היפרד מעלי אם אתה הולך לצד שמאל אני הולך לימין ואם אתה הולך לימין אני לשמאל, ובחר לוט כיופי החיצוני של העולם הזה על אף הקילקול הפנימי שהיה לאנשי סדום ועמורה.

ויעוין רבינו בחיי שתמה, אם זה הפירוש הנכון היה לו לומר ואשמילה ולא "ואשמאלה" אלא שהכוונה כזה שאני אשמאלה אותך כלומר שאברהם אומר ללוט: אם תרצה להיות בצד שמאל אני אלוך לימין אבל אם תרצה להיות אתה בצד ימין אני אשמאל אותך וישים אותך בצד שמאל (וכן הובא במדרש רבה מ"א ו' לחד פירושא).

ביאור - אברהם הוא צד הימין צד האמת "ימין ה' רוממה ימין ה' עושה חיל", ולעומתו לוט הוא בחינה של שמאל, בחינה של שקר, **ואם השקר רוצה להציג אותו בצד ימין כאילו הוא האמת, צריך בעל כורחו להעמידו במקומו הנכון שהוא משמאל, שנרע בברור ששם מקומו**. שהרבה דברים באים באיציטל של אמת אבל בשורש מהותם זה שקר, ולכן תפקידנו להעמיד את השקר את היצר הרע במקומו הנכון כדי שלא נטעה לחשוב אפילו בהרהור קל שיש בו משהו מהאמת.

אדם שמתעקש לעמוד בשקר שלו להראות פניו כפני צדיק שהצדק עימו, צריך להתרחק ממנו ולהעמידו במקום הנכון. ועל כן צריך כל אדם להזהר שלא להתפעל מענייני העולם השפל הזה עלמא דשיקרא, שכל הנאה בעולם הזה מרחיקה את האדם מהטוב הניצח, כמוכא בתנחומא (וישג ב').

מעשה באנטונינוס שבא לקיסרין ושלח אחד רבינו הקדוש והלכו עימו רבי שמעון בנו ורבי חייא, ראה רבי שמעון לגיון אחד מחילי המשמר של אנטונינוס שהוא גבוה נאה ומשובח שראשו מגיע עד כתרת העמודים. אמר לו לרבי חייא: ראה כמה מפוטמים עגלים של עשיו. נטלו רבי חייא והוליכו לשוק והראוהו סל של ענבים ושל תאנים והזכוכים עליהם, אמר לו: זכוכים אלו ואותו לגיון שווים.

ואלה יעמדו על הברכה

שילה בן נטלי חיה

איל בן יסמין

ורד בת יסמין

אליהו בן סאלמה

טל בן מדי

גיל בן אסנת

עידו בן רחל

יניב בן משה

מרדכי בן נטלי חיה

03-5520004

לתרומות והנצחות

שלום אהרן בן ציפורה

מאיר בן מדי

ימיהו בן ויקטוריה

פריטים טמונים - פרשת לך לך

בתמונה מסתתרים 15 פריטים מפרשת לך-לך.

הם קשורים למסע הגדול של אברהם אבינו אל הארץ המובטחת, נסו למצוא את כולם בהצלחה!

הפריטים שעליכם לחפש:

1. אוהל גדול - הכנסת האורחים של אברהם.
2. גמל - מסמל את המסע מארץ חרן לכנען.
3. כבש קטן - חלק מעדר הצאן שהיה לאברהם.
4. מזבח קטן מאבנים - "ויבן שם מזבח לה'".
5. עצי דקל - וירא את כל כיכר הירדן.
6. מקל הליכה עתיק - לך לך מארצך.
7. כד מים עתיק - הכנסת אורחים והשקיית עובדי דרך.
8. לחם - מסמל את מאכלי החסד של אוהל אברהם.
9. עץ - "ויטע אשל בבאר שבע".
10. כוכב - "כה יהיה זרעך".
11. באר מים - יוקח נא מעט מים.
12. שקית מטבעות עתיקה - רכוש רב ממצרים.
13. כד יין - רמז למלכיצדק שהוציא לחם ויין.
14. להבת אש - ברית בין הבתרים.
15. מטבע זהב - "ואברהם כבד מאד במקנה בכסף ובזהב".

האם תצליחו לגלות את כולם? בהצלחה!

מצא את ההבדלים

אברהם אבינו מקיים את הציווי "לך לך מארצך"

אבל משהו בין התמונות, לא בדיוק כמו שהיה...

מצאו את 15 ההבדלים מסתתרים בין האנשים והולכי המסע. בהצלחה!

יש לכם פתרון? הזדמנות לזכות בפרסים מפתיעים! - שלחו את התשובות הנכונות למייל Office@mrbs.co.il
או לפקס 077-4701119 והיכנסו להגרלה-בהצלחה!

דברי תורה

דברי תורה
דרך אורו של הרשב"י
בזוהר הקדוש

פרשת לך לך

כנגד ד מלכים, ואילו החמישה מלכים הם היו כנגד ה' אותיות של המילוי דשם ב"ן הנזכר, ולכן היו הם מלכים יותר קטנים וחלשים לפי שידוע ש'שש' בכתר, ומלא דרגה פחות, דהיינו בחכמה וכו' וידוע שבשם ב"ן הייתה בריאת העולם.

ונמצא שיש ארבעה מלכים ועוד חמשה הרי הם ט' מלכים דטומאה והיינו שהיו ז' מלכים דפרשת ואלה המלכים אשר מלכו (פרק לו פסוק א) וכאשר נגדלו, עלו בחינת ז' מלכים הנזכרים ונעשו ט' מלכים הנזכרים החמישה והארבעה, לפי שבתחילה היו ז' מלכים דחג' נה"ם שלכל אחד ג' פירקין, ובצד הקל' לא עלו לדרגה מעל כל החג' אלא חסד וגבורה שב' פרקין עליונים שלהם נעשה בחינת חכמה ובינה בלבד בלא דעת, לפי שהדעת הוא המוליד וכו' ונמצא ט'. כך הסברנו רבי ניסים נעים גר"ו

ויש ללמוד מכך רק כאשר הגיע אברהם לארץ ישראל בא נמרוד להלחם נגדו לפי שלקח את כל השפע לצד הקדושה, שעל ידי מעשים טובים נעשה שפע לעם ישראל רוחני וגשמי, ואז האומות מרגישים את חסרונם, ורוצים להלחם בישראל, אבל אם יש תשובה ועלייה רוחנית לעם ישראל, אזי עם ישראל הם נוצחים, למרות שבאים עליהם מלכים יותר תקיפים וחזקים. ועוד יש ללמוד מכאן את מעלתה של ארץ ישראל, כמה שפע של קדושה מושכת על האדם, וכתוב ברמב"ן על עניין זה של ארץ ישראל, שכלל שאדם חושב ומעריך את ישיבתו בארץ הקודש, ומתחבר במחשבתו לקדושה זו, כך קדושת ארץ ישראל משפיע עליו יותר ויותר אור רוחני, שמקדש אותו, והרי הוא כמי שיש לו אלוה, דהיינו שמחובר ליצורו ומתקדש בקדושת אור ה' של בחינה זו גם כן.

וכל מלחמה זו של המלכים, רומזת לכל המלחמות עד עולם, וגם למלחמה של דורינו דור עיקבתא דמשיחא, וכמו שמצינו שאברהם ואליעזר נתגברו על כל צבאות האלפים, בזכות האמונה! ויבואו עד דן ואמרו חז"ל שהגיע לזן חלשה דעתו, משראה את העגלים כמבואר ברש"י והיינו שראה עד הבירורים של עיקבתא דמשיחא, לפי ששבט דן שהוא השבט האחרון במסעות, שמברר את הבירורים האחרונים ומאסף לכל המחנות, ולכן יעוין במכתב של הרמב"ם לבנו (ויש אומרים שאינו מהרמב"ם) שכותב על גוש דן שהוא מקום שיש בו הרבה בירורים ורוח של פחות קדושה משאר ארץ ישראל יעו"ש אבל על ידי מצוות התשובה והתעלות בתורה וירא"ש זוכים ישראל לקחת את כל השפע ולגבור על כל שונאיהם עד לתשורתם הגדולה בביאת משיח צדקנו ובניין בית מקדשינו ותפארתנו אמן התודה וברכה לרבי ניסים נעים שליט"א שמלמד אותנו יהי רצון שיזכה לראות נחת דקדושה מכל יוצאי חלציו אמן.

אנחנו עומדים במבחן של העולם הזה לפני השם יתברך, וברגע שאנחנו מתרגלים בכל עת לשאול את עצמינו, מה כעת ה' יתברך רוצה שנעשה כעת, ואנחנו פועלים על פי מה שיד שכלנו מגעת לדעת את רצונו יתברך, הרי אנחנו עומדים בנסיון של העולם הזה, ומכילים אנחנו את עצמנו לעולם שכולו ארוך וטוב.

וכאשר הגיע אברהם אבינו לארץ ישראל קיבל את כל השפע הרוחני של ארץ הקודש, וזכה לתקן תיקונים ויחודים גדולים בעולמות העליונים, לאין שיעור, והוריד שפע וברכה לעולם מתוקף הקדושה, ומחמת שכל השפע החל להגיע לאברהם ולא היה יכולת לצד הקליפה לינק, על ידי שהיה אברהם מוריד השפע בארץ ישראל, לכן קם נמרוד הרשע ראש הקליפה, לנסות להילחם באברהם, וכפי שידוע שכל מטרת מלחמת ד' המלכים היא לצורך לשבות שבי מהקדושה של אברהם או להורגו, וזוהי הסיבה שלא קם נמרוד על אברהם בהיותו בחרן, על אף שהיה יותר קרוב למקומו, לפי שרק כאשר הגיע לארץ ישראל ראה נמרוד שכל השפע מגיע מצד אברהם אבינו, ובטן רשעים תחסר דהיינו שיוצאים אט אט כל ניצוצי הקדושה מהקל' ולא נשאר להם שפע כלל. ועל כן החל לטובל סיבות כיצד להלחם באברהם בחיר ה'.

וזהו הסיבה שאע"פ שד' המלכים היו מלכים גדולים ומפורסמים, הגיעו ממרחק רב להלחם עם החמשה מלכים הקטנים שאין כלל כבוד לנצחם, לפי שעיקר מטרת ד' מלכים היא לתפוס את אברהם ולכן גם שבו את לוט וכמבואר במדרש תנחומה שכל מטרתם הייתה להזיק את אברהם אבינו ונמרוד הרשע שידע שאברהם לוקח כל השפע לצד הקדושה לאחר וזכר את הצלתו מאור כשדים ניסה בכל כוחו להרע לאברהם ולכן בא מרחק אלפי קילומטרים להילחם באברהם בחירוף נפש.

אלא שהיה דבר שמעט מונע מאברהם להוריד את השפע והיינו חברותו עם לוט, לפי שכל עוד שהיה מחובר לוט לאברהם היה ללוט יניקה מהקדושה, וכשנפרד הפסיקה היניקה ועל ידי שלא היה לקל' יניקה מהקדושה של אברהם, ובפרש שהיה גם בארץ ישראל, וגם נפרד מלוט נהיה הפרדה בין המלכים לפי שלמלכים כולם אין חיות כי אין שפע לסומא, ונהיה בהם פירוד כי בעת שהיה להם יניקה לא היה בהם פירוד ולכן רצו לשבות את אברהם ומטעם זה הם לקחו את לוט בשבי בכדי שיעצמו חלילה לשבות גם את אברהם שזמן שיצא לחלצו. וזהו הסיבה שכאשר ניצח אברהם את ד המלכים עדיין רצה מלך סדום שהצילו אברהם לשלם לאברהם מפני שרצו על ידי זה לינק מקדושתו אולם אברהם בעמידתו האיתנה לא נתן לזה כלל.

וידוע מה שכתוב בדברי רבינו האריז"ל שד' המלכים והחמשה מלכים ביחד תשע הם במרכבה של הטומאה כנגד שם הויה דב"ן במילוי ההין כזה יוד הו הו הו הו הו שיש בו ט' אותיות, והאותיות של הפשוט, דהיינו שם הויה ללא המילויים כביכול

כתב הרמב"ם (הלכות ע"ז א ג) שכאשר היה אברהם אבינו קטן החל לחקור אחר הנהגת העולם וכן ארבעים שנה הכיר אברהם את בוראו ובכס"מ שם כתב שבזה מיושבים דברי חז"ל שמסכת נדרים (לב). נאמר בן ג' שנים ואילו במדרש רבה נח נאמר שליש לקיש בן ארבעים ושמונה שנה הכיר את בוראו ולגירסת הרמב"ם צ"ל בן ארבעים שנה (כ"כ) הכס"מ אולם יש להקשות שגירסת מ"ח שנה הכיר אברהם את בוראו מובאת כמה פעמים במדרש רבה וגם בתנחומא ובילקוט ובפסיקתא ויש אומרים בפסיקתא בן ג' שנים)

וידוע שנחלקו האמוראים במדרש האם נסיון העקדה הוא הגדול או נסיון לך לך, והמסקנה שהעקדה הוא הנסיון הגדול יותר. ויש גם מחלוקת מה נמנה מ' נסיונות וכו' יעוין גם במפרשים על המשנה באבות (ה ג). ועל כל פנים, יש מפרשים שאומרים שלאברהם אבינו לא היה לו נסיון כלל לשמוע לדבר ה', כי היה מבוטל מכל וכל כלפי ה"ת והיה דבק בחי"ת, וראה את יד ה', ושכל אמרי ה' בנבואות אליו יתקיימו, וראה יד ה' במכות פורעו ואלימלך על דבר שרה אשתו וכו', אלא כל נסיונו היה כמאמר הצדיקה "הורני" ה' דרך אהלך באמית' אין לו כל שאלה אם ילך בדרך רצונו יתברך אלא רק לדעת את דרכו, וידוע שאברהם אבינו קיים את כל התורה והנהיל את התורה לעולם שהתורה כולה רחמים וחסדים גדולים, ואע"פ שנסיון לך לך בימים ההם אינו כמו זמנינו בכלל, לפי שבימיהם היו אנשים הורגים וחומסים או רוצחים את האורחים ונשיהם, והיו כנופיות כנופיות ומי שהולך ממקומו ספק גדול מאוד אם יחיה וישרוד, מ"מ אין לאברהם נסיון להרוג את עצמו לכבוד ה"ת שהרי הוא בטל ומבוטל אליו יתברך, אלא הנסיון היה חיבוט הנפש בשאלה מה לעשות ומה היא רצון ה' כאשר מקבל בנבואה ציווי מה"ת לעשות מעשה של חילול ה' בל"ך לך' שעוב את אביו הזקן, והוא מנוגד לכל התורה המוסרית שהיה מודיע לרבים כל ימיו, שהרי היה מודיע לכולם שיש בורא לעולם וחייבים ללכת בדרכי הישר ובכלל זה לסייע ולכבד את האבות מצוות כיבוד הורים, ועל כן היה לו נסיון כיצד יחלל שמו יתברך.

וגם בנסיון העקידה הנסיון היה כיצד יחלל שמו יתברך, שהרי עתה יאמרו כל ציווי ה' שהיו יפים ונאמנים, והם ברכה לעולם, עתה רואים ציווי הנוגד לכל מוסר ולכל הגיון ויש בזה חילול ה', ולכן היה לו נגיעות בדבר כיצד לנהוג. אולם מצד נסיון העקדה שה' מצא אחד אמר לו כי ביצחק יקרא לך זרע ומצד שני אמר לעוקדו אין לאברהם שאלות כלל, כי הולך בפשיטת אחר ה' ולא נכנס בכבשי דרחמנא, אלא שהיה לו הספיקות והנגיעות ה"ל, אולם התגבר על נגיעותיו והחליט ללכת כפשוט דברי ה' בנבואתו, ועשה הציווי כאשר ציווה ה' ללא כל שינוי או הוספות הסברים שמשנים את משמעות דברי ה' כפי אשר ייטה לב האדם.

וצריך לדעת שגם אם אין פשט הדברים נכון ומדויק מספיק, שיתכן שהיה גם באופנים נוספים, מכל מקום, היסוד הנלמד מכאן הוא, שכל רגע ורגע